

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Lepvs. Ex Aeliani lib. 13. de animalibus Cap. 14. Σχίστα τάπιστωτα απότ
γής όλαγώς. Descriptio XC.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

καλαρὸ γὸ ἄχρωμα, ἐκ φοινίκης ἀλευργίαι ἢ
ἐπιανθῆτι φοινίκης ἀγαπάσθω ἢ τῶν ἀλευργῶν
μάλιτα. δοκῆν γὰρ σκυραπαζεῖν, ἔλκει
ἕνα παρὰ τῆς Ἡλίου ὄψαμι, καὶ τῶν
τῆς ἰδῆς ἀνδρα-
στου.

laudant Phœnices. Purpurarum autem maxi-
mè dirigatur, cum enim obscurare vi-
deatur, pulchritudinem quandam
à sole trahit, & Ides her-
bæ flore in-
spergi-
tur.

Nota.

Purpura
is ylex

Ex φοινικῇ ἀλευργίῳ. Hic observatione dig-
num est apud antiquos triplicem fuisse purpuram.
ἀλευργία, φοινικίδα, ἐπιανθῆτι. ἀλευργίς est carnalis
coloris quæ violacea purpura à Cornelio Nepo-
te, à D. Hieronymo ad Neposianum purpura vs-
ula dicitur, ad quam allusio ierat, epist. ad Au-
gustinum.

Lana l'arantino violas imitata veneno.

Altera est φοινικῇ, quæ, ut a G. Linnæo, ex ubi-
tantiam splendorem quæ robore habet, quæ una
potuit altera esse vegetior. Ter tertia est: ormoni-
ca alba, cuius meminit Plin. arch. in Alexandro.
Lucianus in Pseudomante, & Er. Sardus Regem
Lusitaniam alba purpura vestitum inducit.

Ibi quid,

Idus à. du. Idem hic interpres verbum exponit,
verum quis scius ita meminit? Nonne fugit
Plinium obiter Ideam herbam memorasse. c. 11.
lib. 2. sed nihil de eius purpura. Malum cum
Hælycho formam, & plechristidinem interpre-
tari, ut in Palastra φοινικῆ τὴν κόρην μετρίαν τῆ
ιδῆ.

Vide alias descripciones, & cum istis compone
Theagenem Heliod. vi.

& rigua loca expeditus perlabitur: tum verò
sicubi herbæ sint altæ, & frequentes, ex
ijs facile sese explicat, atque elabitur: ac quæ-
admodum leonibus caudæ ad excitandas vi-
res magno adiumento esse dicuntur, sic huic
aures roboris quasi vexilla, & cursus ei inci-
tamenta existunt: fugiens eas ad tergum re-
torquet, sicque ipsis tanquam stimulis torpo-
rem, & ignaviam, ne à currendo retardetur,
concitatur, iam, porro cursum, nec unum, nec
recta tenet, sed & huc, & illuc se versat, &
vero de recto flexu decurrit, ut perturbet, ac
decipiat canes: ad id quidem diuerticulum,
quo vult iter convertere de auriibus alteru-
tram intorquet, eaque quasi moderatrice
cursum dirigit: neque vero imprudè vno,
eodemque tempore omnes finarum virium
nequulos prodigit; sed à precipuum infrequentis
obseruat, qui si ad insequendum tardus est,
& segnis, non omnem suam celeritatem pro-
fundit, sed duataxat canes antegredi matu-
rans sese integrum servat, & viribus suis
moderatur ne suam omnem currendi facul-
tatem vrgens, ex incitato cursu viribus defi-
ciat: penitus enim cognoscit se ad cursum
longe, multumque antecessere, & videt im-
pensius laborare non esse necesse. Quod si pe-
dum celeritate canis ad proficiendum iter
pollet, tum omnibus reuocatis viribus Le-
pus quanto maxime potest cursu fertur.

Cum autem longe, multumque cauem an-
teuertit, & longo sane intervallo venatores,
atque equos reliquerit, tum in aliquem tu-
mulum ascendit, & in posteriores pedes sese
erigens, tanquam ex aliqua specul., & in-
sectantium, quantum equidem existimo eos,
v. debiliores ridet. Et na hoc venuti lucro
confidentior, & iam quietem, tranquillita-
temque adeptus, ex lassitudine, gratè, & li-
benter dormit.

L E P V S.

Ex Aeliani lib. 13. de animalibus
Cap. 14.

Ξυρτῆ τὰ πρώτα ἀπὸ τῆς γῆς ὀλαγῆς.
& cætera.

Descriptio. XC.

PRimum ex terra exiliens saltu fertur Le-
pus, & per dumeta, aliaque celsiora virgulta,

